

PLANÉTA UFF

IVANA ŽILINSKÁ

★

Planéta UFF

Ivana Žilinská

Text © Ivana Žilinská, 2015

Ilustrácie: © Mojmír Jankovič, 2015

Korektúry: © Kristína Stankovianska, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-006-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-007-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-008-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Venujem do Zuberca

Erike Lichnerovej

ktorá si túto knihu priała tak veľmi,
až som ju pre ňu napísala.

*Všetky postavy a príbehy knihy sú vymyslené
a akákoľvek podobnosť so skutočnosťou je čisto
náhodná.*

autorka

Spln za jarnej noci

Bol piatok večer. Na chatovú osadu neďaleko mesta rozprestrela noc svoj plášť. Komédia v televíznom programe sa končila a svetlo obrazoviek pomaly mizlo. Keď zhasla aj posledná, vonku už bola tma. Michal Skalnický, majiteľ známej a prosperujúcej stavebnej firmy, si narovnal stuhnuté svalstvo a pozrel sa na driemajúcich chalanov a Elišku v kreslách. Deti záver komédie nevideli, odrovnala ich nekonečne dlhá reklama. Manželka Juliana vstala zo svojho kresla ešte pred ním. Len čo naskočili záverečné titulky, odišla do kuchyne poupratovať posledné kusy použitého riadu. Pospevovala si pritom pesničku, ktorou sa film končil. Jej radosť prešla na neho a popevok si našiel miesto aj v jeho srdci. Tešilo ho, keď ju videl takú spokojnú. Otvoril dvere na chate a vyšiel von. Ovanul ho svieži, chladný nočný vzduch. „Obuj si tenisky, Michal,“ začul z kuchyne ženu. „A načo, Julianka,“ odpovedal jej, „veď nejdem ďaleko.“ Prešiel pár krokov po chodníku a ponoril sa do čara noci. Mesiac, ktorý bol v splne, jasne svietil. Jeho strieborná žiara zalievala čerešňový strom, ktorý bol takmer rovno pred ním. Okolo stromu

sa rozprestierala lúka, na ktorej sa cez deň hrávali deti. Na lúke už kvitli sedmokrásy a včera sa objavili aj prvé púpavy. Čerešňa už nahadzovala puky a o niekoľko dní, ak bude dobré počasie, zakvitne bielymi kvetmi. Na lúke s čerešňovým stromom, v tieni, kde sa nedostali mesačné lúče, boli poukladané chaty do tvaru písmena „U“. Tá ich bola na začiatku bližšieho ramena. Na oblohe sa pod mesiacom uložil dlhý úzky mrak.

Mrak bol temný. Svit mesiaca prenikal tmavomodrou oblohou a tam, kde sa končila jeho moc, žiarili hviezdy. Hory okolo boli ako poliate atramentom. Do ticha sa ozvalo hlasné fučanie. „Ježkovia,“ pomyslel si v duchu. Spod nohy, z trsu trávy, mu zrazu vyskočil zajac a pelášil preč, akoby mu išlo o život. Musel si priznať, že ten ušiak ho teda poriadne vydesil. „Ktovie, kto sa od strachu trasie viac,“ hundral si popod nos, keď sa mu tep pomaly upokojoval. Zastal a zhlboka sa nadýchol. Začal ním prestupovať pokoj a myšlienky v hlave sa mu pomaly začali ukladať na poriadok, jedna k druhej. Hviezdy ticho žiarili do jarnej noci. „Ktovie, či je tam na nich život,“ napadlo mu zrazu nečakane. „A ak áno, aký je? Žijú tam aj nejaké rozumné bytosti? Aké sú?“ predstavil si zrazu rôzne filmové stvárnenia vesmírnych bytostí. „Väčšina

z nich by sa mi určite nepáčila,“ premýšľal. „Tak, akí by mali byť, keby... boli?“, napadlo mu z ničoho nič. „Mali by sa nám veľmi podobat,“ nechal ďalej plynúť myšlienky. „A zároveň by mali byť aj iní. Určite veľmi múdri. Láska. Veľkodušní. Milujúci svoj domov. A so zmyslom pre humor,“ dokončil svoju úvahu. Keď si uvedomil, ako vyriešil výzor a bytie vesmírnych bytostí, potriasol hlavou: „Ak už naozaj nemám čo robiť, ako len takto fantazírovať, tak som oiaj šťastný človek,“ zasmial sa sám sebe. Pozrel znovu na oblohu. Tam hore asi fúkal vietor, pretože mrak sa dal do pohybu a začal prekryvať svetlý kotúč mesiaca. Tu dole vietor nebol. Len slabý vánok sa mu obtrel po lícach. Obklopovalo ho chladné nočné ticho. Cez mesačný svit zrazu preletel meteor.

„Padá hviezda,“ pomyslel si, „niečo si zaželám.“ Kdesi v jeho vnútri sa mu ozvalo, že meteority padajú až koncom leta, a nie na začiatku jari, ale nevenoval tomu dostatočnú pozornosť, pretože myslel na pranie, ktoré by ho potešilo. Ešte ho nestačil ani poriadne domyslieť, keď sa ozval tupý úder a do trávy niečo dopadlo. Pozrel sa tým smerom a vtom sa ozvalo: „PRÁSK!!“ Bolo po pokoji.

„Ó mládež naša, ty' s držiteľkou rána!!!“ zacitoval si v duchu Hviezdoslava.

„Ani v takúto tichú noc si s tými delobuchmi nedajú pokoj!“ lomcovala ním spravodlivá zlosť. „Už aj tam idem! Ak ich dolapím, majú po chlebe!“ zaumienil si. Vykročil na lúku v smere výbuchu, stúpал po tráve a napínal zrak do tmy. „Kde sa len skryli? Nikoho nevidím,“ pátral po vinníkoch. „Mesiace stále jasno svieti, musím ich predsa vidieť,“ presviedčal sám seba. Ale nikde nebolo ani živej duše. Vtom zrazu zakopol, čosi mu zachrapčalo pod nohami a vzápätí spadol do veľkej jamy. Keď sa trochu spamätal, zistil, že leží na dne jamy a prsty má zaťaté v hline, pretože pri páde natiahol ruky pred seba. Nohy v ponožkách mal zakliesnené v púpavových listoch a papuče mu odleteli ktoviekam. Pri uchu mu niečo hlasne cilingalo.

„Prečo mi vyzvára v hlave, keď som si ju neudrel?“ opýtal sa nahlas sám seba. Len čo však doznel jeho hlas, cilinganie prestalo, akoby uťal. Zdvihol sa zo zeme: „No ja teda vyzerám!“ Pozrel sa kriticky na seba a pokúšal sa oprášiť si tepláky.

„Idem sa poobzerať po papučiach, žena by sa hnevala, keby som sa vrátil bez nich“, povedal si, keď už tepláky vyzerali celkom čisto. „Ani by som sa jej nečudoval, veď sú úplne nové,“ a začal hľadať

papuče olemované čiernou kožušinkou. Chodil pán Skalnický Michal

po jame hore-dole a hľadal stratené papuče. Lenže papuče v tej tme nie a nie nájsť. Vtom sa v jame rozsvietilo a hľa, ukázala sa jedna papuča a druhá ležala hneď pri nej. Načiahol sa celý natešený za papučami, sadol si na kraj jamy, dal si papuče na nohy a pobral sa domov, do chaty.

„Dobre si urobil, že si mu zasvietil. Veď tu tak dupal, že ešte chvíľu a bol by zablúvil aj nás, keď nám už zničil loď“, ozvalo sa z jamy. Pán Skalnický počul, čo sa ozvalo z jamy a vrátil sa. Pozerá sa dolu do jamy, ale v jame nikde nikoho, len ticho a tma. Pokrútil hlavou. „Marí sa mi. Už počujem a vidím veci, ktoré by som počuť a vidieť nemal. Mal by som už ísť spať,“ pomyslel si.

Kráčal dopredu a keď pred sebou uvidel bránku na plote, ešte raz sa obzrel. Nad jamou sa zrazu zjavil oblak pary a vzápätí ho už nebolo. No v jame sa svietilo a vyzeralo to, ako by mu niekto vzal všetky zvýrazňovače, uložil ich do tej jamy a rozsvietil ich.

„Zvýrazňovače mi museli zobrať deti a zahodiť ich do tej jamy“, predpokladal. „Mohli si ich od mňa aspoň vypýtať“, vzdychol si v duchu. Vtom sa otvorili dvere na chate a v nich sa zjavila jeho

manželka. Pozrela sa na neho: „Tak nielenže som doteraz musela bojovať s deťmi, aby som ich dostala pod sprchu, do pyžama a do postele, ale ty si prídeš ešte špinavší ako oni, keď behajú po lese!“ sucho konštatovala jasné skutočnosti. Previnilo si zobul papuče, stiahol špinavé ponožky a odhalil nohy, ktoré, ako sa ukázalo, po pobyte v jame potrebovali nielen horúcu vodu a mydlo, ale aj oceľovú kefu na nechty... „Julianka, veď sa nehnevaj, spadol som do jamy,“ snažil sa jej to vysvetliť.

„Do jamy? Do akej jamy, prosím ťa!“ zamračila sa naňho. „Veď tu široko-ďaleko nijakej jamy niet.“ Nakoniec si povzdychla: „Ty a tie tvoje nemožné výhovorky!“ Nato podišla k jeho zobutým papučiam, zodvihla ich, že ich očistí, a obrátila podrážkami navrch. V údive na ne vytreštila oči a tentokrát sa už naňho nahnevala naozaj: „Michal, môžeš mi toto nejako vysvetliť? Ja viem, že sa ti veľmi nepáčili, ale takto si ich zničiť naozaj nemusel!“ Papuče hodila doňho a zabuchla mu dvere pred nosom. Zohol sa k papučiam a aj on ich zodvihol a obrátil. Chcel svojej žene povedať: „Julianka, ale veď čo máš, ja som si ich celkom obľúbil... aj keď majú tú umelú kožušinu naokolo.“ Ale slová sa mu zasekli v hrdle, keď uvidel spodok papúč. Na jednej podrážke bola po celej ploche

vyrezaná diera v tvare dokonalej elipsy a na druhej papuči v tvare dokonalého obdĺžnika.

V úžase civel na tie presné veľké diery v podrážkách svojich papúč a neveril vlastným očiam. Jedno ale vedel určite - toto žene naozaj vysvetliť nedokáže. Vybral sa do kúpeľne pod sprchu, krútiac nad papučami hlavou. A na dlážke za ním ostávali mokré zablatené stopy jeho bosých nôh...

Nad jamou v tráve

Svitalo. Cez záclony sa predierali prvé slnečné lúče. Pán Skalnický nemohol spať. Pod hlavou na vankúši mal založené ruky a premýšľal. Nebolo to však pokojné premýšľanie, trápil ho včerajší nočný zážitok.

„Najprv tá jama. Kde sa len mohla vziať?“ premýšľal. „Minulý týždeň sme všetci chatári mali brigádu. Celú sobotu. Krtince sme dali preč, burinu sme zlikvidovali, všetko sme skosili. Tú jamu by sme boli určite našli a boli by sme ju vyrovnali. A ešte k tomu takú veľkú a hlbokú...“

„Ďalej - moje papuče. Elipsa a obdĺžnik na podrážkach. Kto to už kedy videl? Keby som také diery chcel vyrezať, nepodarilo by sa mi to. Iba ak laserom.

A to podivné svetlo v jame, keď som hľadal papuče. Veď tam bola tma ako v rohu, ani mesačné svetlo do nej nedočiahlo. A potom zrazu svetlo. Bolo to, ako by mi niekto svietil veľmi kvalitným mobilom. Ale mobil bol doma a iný som v tej jame nevidel. Odkiaľ sa tam teda tak náhle vzal?

Svetlá zvyrazňovačov... Ich svetlo svietilo tak silno, že som ho jasne videl až z chaty. No dobre, sú to ostré farby, ale aby svietili až takto silno?

A k tomu všetkému ešte aj tie hlasy. Som prepracovaný? Alebo že by som bol už taký starý a počul neexistujúce hlasy?“ pýtal sa v duchu sám seba. „Alebo sa mi to po tom páde všetko len zdalo?“

Znovu a znovu si kládol tie isté otázky a stále na ne nemohol nájsť uspokojivú odpoveď.

Podráždilo ho to a prevrátil sa nabok. Teraz hľadel do svetla, ktoré prenikalo záclonami. „Nenechám to len tak,“ rozhodol sa. „Starostlivo to preskúmam a zistím, čo je vo veci,“ predsavzal si. „Začnem tou jamou. Prezriem každé steblo, nadvihnem každý kamienok, prehľadám všetko, kým tomu neprídem na koreň. A keď zistím, kto ma to vodí za nos, tak s ním urobím taký poriadok, aký ešte nezažil... Ale aký?“ tuho premýšľal. Plán ostal nedokončený, pretože pán Michal Skalnický, šéf veľkej a prosperujúcej stavebnej firmy znovu zaspal...

„TRESK!“

„Čo je? Čo sa to deje?!“ Vyskočil z postele na rovné nohy, srdce mu splašene búchalo a narýchlo si nevedel spomenúť, kde je.

„Ďalší rozbitý tanier. Nemôžete dávať pozor?!“ počul Julianin hlas. To ho priviedlo nazad do reality. Nohy, ktoré sa mu konečne prestali triasť, zasunul do deravých papúč a išiel do kuchyne. „Dobré ráno, Julianka,“ pozdravil manželku a vzápätí zvesela oslovil deti: „Tak, decká, čo ste zasa vyviedli?“ Ale jeho snaha sa nestretla s úspechom. Deti sa naňho čudne pozreli, Julianka mu pohľadom prepichla nohy a odvrátila tvár.

„Čo je to s vami? Stalo sa niečo?“ opýtal sa.

„Choď sa, prosím ťa, umyť, ideme obedovať“, chladne ho bez vysvetlenia usmernila manželka.

„Obedovať? To som teda dlho spal,“ prekvapene odpovedal a odišiel do kúpeľne.

Keď si konečne spoločne zasadli ku stolu, povedal otec Timovi: „Synu. Mal by si ísť príkladom, veď tu máme aj hostí - Doda a Elišku – a nehnevať mamu.“

„Tatko, ty si v tejto chvíli naozaj ten pravý, ktorý má právo karhať ma“, povedal Timo. „Ja som krásne papuče, čo ste kúpili spolu s mamou, nezničil ako ty.“

V tej chvíli dostal Timo buchnúť od matky, druhý od otca a obaja rodičia ho takmer jednohlasne poučili: „Pamätaj, že k rodičovi sa máš správať s úctou!“

Timo na nich urazene zazrel: „Veď ja sa správam.“

„To sa veľmi teším“, povedal mu pán Skalnický, obrátil sa k manželke a začal vysvetľovať: „Rád by som vám VŠETKÝM objasnil, ako to vlastne s tými papučami bolo. Včera večer som sa šiel nadýchať čerstvého vzduchu...“, začal Timov otec rozprávať udalosti včerajšej noci.

Keď skončil, manželka neveriacky pokrútila hlavou a mlčky začala zbierať taniere zo stola. Ale deti boli priam nadšené: „MY sme ti žiadne zvýrazňovače nezobrali.“

„Ale dobre, že viem,“ povedal Timo spokojne „nejaké potrebujem do školy a dúfam, že ma teraz neodmietneš...“ Pán Skalnický si sťažka vzdychol. Bolo mu jasné, že so zvýrazňovačmi sa môže rozlúčiť.

„Tiež navrhujem, že by sme to mali poriadne preskúmať. A najlepšie teraz,“ začal Timo s konkrétnymi návrhmi.

„Možno si z nás niekto robí žarty, a preto by sme mu mali dať najavo, že takéto veci sa nerobia,“ nahlas premýšľala Eliška.

„Hneď ideme k jame,“ povedal Dodo a odložil lyžicu. „Úplne s vami súhlasím deti,“ nadchol sa pán Michal.

„Ale ja nie,“ ozvala sa z kuchyne Timova mama. „Asi ste zabudli, že dnes sa u nás koná oslava a prídu tvoji rodičia, Eliška, a tvoji, Dodo, tiež. Treba mi pomôcť.“

„Veď dobre mamina. My sa na tú jamu len zbežne pozrieme a prídeme ti pomáhať,“ povedal mierumilovne Timo.

„Môj milý, tak to teda nie,“ stopla ho mama. „Vy budete skúmať tú jamu - ako vás poznám - dôkladne, a to bude trvať možno aj dva či tri mesiace. Preto v tejto chvíli nikam nepôjdete a idete mi pomáhať s prípravou oslavy. Okamžite, bez diskusie. A všetci!“ dodala a prísne pozrela na Timovho otca. Nedalo sa nič robiť. Nastúpili do práce. Natierali chlebíčky, ukladali na ne šunku, Eliška s pani Julianou ich ozdobovali, chlapci s pánom Michalom prestierali prichystaný obrus na jedálenský stôl. Nosili taniere aj dezertné tanieriky, príbory a ozdobné obrúsky, chystali drevo do kozuba na večer. Keď už bolo všetko pripravené, pri dverách zazvonil zvonec a bolo po nádejách, že stihnú ísť k jame. Za dverami stáli všetci pozvaní hostia a tešili sa na oslavu.

Aj keď ešte nebolo tak veľmi neskoro a oslava bola v tom najlepšom, oknami do obývačky už pozerala čierno-čierna tma. Dospelí tmu uvítali a

zahnali deti nekompromisne do postele, pretože sa chceli rozprávať o veciach, do ktorých deti nič nie je...

„Chalani, ale my to preskúmať musíme,“ povedala Eliška, keď už boli v izbe a ona v župane stála pri okne.

„Prosím ťa, a prečo je to také dôležité?“ pýtal sa Timo, ktorému sa zatvárali oči, aj keď k nim z jedálne doliehali hlasné výbuchy smiechu dospelých, ktorí sa výborne zabávali.

„Pretože tá jama tam naozaj je aj keď tam včera ešte nebola. Videla som ju, keď som bola vysypať smeti,“ hovorila stíšeným hlasom Eliška.

„No a čo tým chceš povedať?“ zaliezal Timo čo najhlbšie pod paplón.

„Keby si sa tolko nepchal pod ten sprostý paplón a pozrel sa z okna, videl by si, že sa v nej naozaj svieti. Akoby tam naozaj žiarili zvýrazňovače,“ odpovedala mu a zamyslene sa dívala do diaľky. Len čo to dopovedala, Timo aj s Dodom vybehli z postelí a už aj stáli pri nej a všetci traja spolu pozerali na jasne rozoznatelný zväzok zvláštnych svetiel žiariacich do tmy.

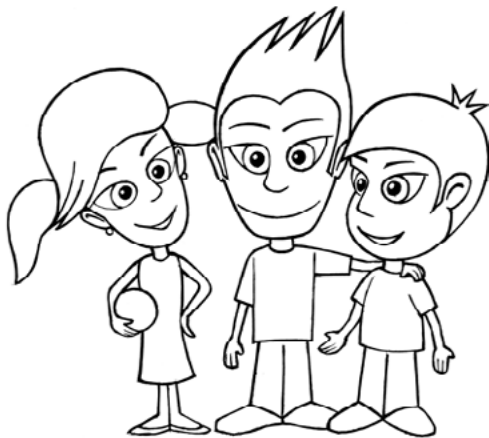
„Okamžite zaľahnúť!“ zavelil Timo. „Ráno sa vykradneme z domu, kým budú ešte všetci spať a preskúmame to.“

Ako strely skočili každý do svojej postele. Timo nastavil budík na nejakú neznabožskú hodinu a oči sa im zavreli.

Svitlo studené nedeľné ráno. Doširoka dodaleka sa všade naokolo rozliehal vtáčí spev, keď sa dvere na chate otvorili a tri teplo oblečené deti sa vydali smerom k jame. Svetlá nad jamou už vidieť nebolo. No čím väčšími sa k jame blížili, tým zreteľnejšie bolo počuť cilinganie. Keď bola jama už na dohľad, Timo sa spustil na brucho a Eliška a Dodovi naznačil, že majú urobiť to isté. Všetci traja sa opatrne plazili ku zdroju cilingania. Prvý do jamy, odkiaľ cilinganie vychádzalo, nakukol Timo. Potom sa priplazil Dodo a nakoniec prišla Eliška. Všetci traja spoločne pozreli cez okraj. V jame boli bytosti z vesmíru. Timo, Eliška a ani Dodo nemali ani najmenšiu pochybnosť, že je to tak. Boli to vesmírčania, celí z kovu a farieb. Oči mali veľké, ale nie priveľmi. Boli posadené šikmo k nosu. Uši im priliehali k hlave a navrchu boli zašpicatené. Na vrchu hlavy mal každý z nich veľkú skrutku, ktorá mala tvar ako zátka od fľaše zo šampanského. Kovové časti boli doplnené farebnými. Farby boli ako zvýrazňovače, ale oveľa viac svietili.

Zrazu Dodo prehovoril na vesmírčanov:
„Môžete ostať u nás. Bude sa vám tu páčiť,“ a jeho
slová - cilingali.

V tej chvíli v jame neostalo po kovových
bytostiach ani pamiatky. Ale zato tam bolo veľa
kovových autíčok. A mali farby zvýrazňovačov...

Autodráha

V chatovej oblasti, v nedeľu ráno, keď ešte všetci spali, sa za spevu vtáctva skláňali traja siedmáci nad jamou, ktorá tam predvčerom ešte nebola.

„Dodo, prečo si cilingal? Zabudol si poriadne rozprávať?“ pýtal sa Timo Doda.

„Ja som necilingal. Ja som sa rozprával – s nimi“, urazil sa Dodo a prstom ukazoval do jamy. „Rozprávali sa, že majú obavy a nevedeli sa dohodnúť, kde budú čakať, kým príde po nich ďalšia loď, keď im tú prvú rozšliapal tvoj otec.“ dokončil Dodo.

„Chceš povedať, že namiesto cilingania, ktoré sme počuli my – ja a Eliška, ty si im všetko rozumel a dokonca mi chceš tvrdiť, že im dokážeš aj odpovedať?!“ overoval si Timo.

„Eliška a ty im nerozumiete?“ bol prekvapený Dodo.

„Už to tak bude. Zdá sa, že im rozumieš iba ty,“ povedal zamyslene Timo. Eliška sa naňho usmiala a Timo dodal, „takže im, prosím ťa, teraz povedz, aby sa premenili na vesmírčanov akými boli, keď sme sem prišli.“

„Môžem. Ale neviem, či ma poslúchnu. Zdá sa mi, že sú veľmi tvrdohlaví,“ povedal Dodo, naklonil sa o čosi hlbšie nad jamu a začal - cilingať. Chvíľu čakali a dívali sa, nič sa však nedialo. Autíčka aj naďalej ostávali krásnymi modelmi, ktoré ticho a kriklavo žiarili do chladného rána.

„Tak dobre, ak inak nedáte...“ povedal zrazu Timo a zobliekol si bundu. „A vy dvaja mi pomôžte“, povedal Eliške a Dodovi a začal do bundy zbierať autíčka, „nech tu neostane ani jedno.“

Keď už všetky vyzbierali, ešte starostlivo skontrolovali, či predsa len na nejaké auto nezabudli. Timo poriadne zakrútil bundu, aby mu žiadne z nich nevypadlo a vrátili sa domov. V chate sa prezuli, vošli do svojej izby a poriadne zamkli dvere. Vtedy Timo rozviazal vetrovku a vysypal autíčka na posteľ.

„Prosím ťa, čo chceš s nimi robiť?“ spýtala sa Eliška a dlaňou pohládzala krásne modely áut.

„Prinútim ich, aby sa premenili,“ povedal Timo.

„To som zvedavá, ako sa ti to podarí,“ odpovedala Eliška.

„Neboj sa, dievča, niečo som vymyslel,“ vyhlásil Timo a škriabal sa na hornú policu. Zložil odtiaľ autodráhu uloženú v škatuli a povedal Dodovi: „Pod sem, pomôžeš mi ju zložiť.“ Trvalo im to

viac ako desať minút, kým na autodráhu, ktorá sa už rozkladala po celej izbe, ukladal prvé oranžové autíčko. Nasledovalo zelené, modré, žltozelené, červené a za nimi všetky ostatné.

„Dáma a páni, zahajujem prvý ročník Formuly 1 vesmírnych modelov áut v chatovej oblasti „Kobyli hrb“,“ stal sa Timo moderátorom pretekov.

„Pripraviť sa... Pozóóór... Štart!!! Ááá, milí naši diváci, práve ste boli svedkami odštartovania pretekov tých najnovších a najvýkonnejších modelov áut. Sledujete zahrievacie kolo. Vonku bolo predsa len veľmi chladno a našim priateľom by sa mohol bez zahrievacieho kola zadrieť motor,“ komentoval situáciu na dráhe. Autá pomaly prechádzali po trati.

„Je to veľmi pekný pohľad,“ povedala Eliška a so zaujatím pozorovala jednotlivých pretekárov.

Keď autá pomaly prešli okruh autodráhy niekoľkokrát, odštartoval Timo ďalšie kolo pretekov.

„Zahrievacie kolo sa úspešne skončilo, priatelia,“ oznamoval do veľkého červeného brmbolca Eliškinej čiapky, „a po ňom nasleduje prvé tréningové kolo“, zahodil „mikrofón“, zamieril diaľkovým ovládačom na autá a čoraz viac ich zrýchľoval.

Zohol sa po odhodenú čiapku, zaboril nos do brmbolca a ohlásil: „Dáma a páni, teraz nasleduje zlatý klinec programu, naše pretekárske monoposty pôjdu na plný výkon!“ A stlačil ovládač dráhy. Autá po tomto ohlásení začali lietať na dráhe ako namydlené blesky a postupne sa začali meniť na farebné šmuhy...

Netrvalo to dlho, prvé auto vyletelo z dráhy na perinu ... a premenilo sa na vesmírčana. Hneď za ním nasledovali aj ostatní. O chvíľu ich už bolo toľko, že im v izbe začalo byť tesno. Jeden z nich, ružový vesmírčan, sa uklonil Timovi, Dodovi a Eliške a peknou, zrozumiteľnou slovenčinou sa predstavil: „Ja som Satelit. My sme z vesmíru.“

„To sme videli,“ oznámil vesmírčanom Timo, „okrem toho, Dodo tvrdí, že môj otec vám rozbil loď.“

„Áno. Je to presne tak,“ súhlasil Satelit.

„Za to sa vám ospravedlňujem. Otec to určite neurobil zámerne. Podľa toho, čo sme sa od neho dozvedeli, ani netuší, akú pohromu vám spôsobil,“ povedal Timo. „A čo chcete teraz robiť?“

„Ospravedlnenie prijímame, ale prosím ťa, nechaj nás trochu si vydýchnuť. Všetko ti radi vysvetlíme, len, teraz sa nám akosi točí hlava,“ požiadal Tima o trpezlivosť Satelit.

„No, dobre,“ privolil Timo. „Vidím, že máte nejaké vypleštené oči...“

Vesmírčanom sa na tvárach zjavili zvláštne výrazy. Ale taktne mlčali, uprene sa dívali pred seba a treli si čelá kovovými dlaňami. Zvlášť zúrivo veľkú rýchlosť trenia zvolil modrý vesmírčan. „A kto je tomu asi na príčine?“ predsa len sa ozval ublíženým hlasom. V izbe ostalo ticho, ktoré sa ani jedna strana nechystala narušiť.

Vesmírčania sa držali za hlavy, ktoré im ticho bzučali a Eliška, Timo a Dodo sa na nich zvedavo pozerali.

„Porozprávajte nám teda niečo vy o sebe, kým sa nám odkrútiť hlavy,“ prerušil ticho Satelit.

„A budete to vnímať?“ opýtala sa Eliška, štíhla blondínka a láskavo si premeriavala hosta.

„Budeme. Začnite,“ posmelil ju Satelit, ktorý zjavne tiež riešil svoju hlavu.

„Dobre teda,“ súhlasila mladá dáma s jasnozelenými očami, „ja som Eliška Brčkalová. Som Timova a Dodova spolužiačka a priateľíme sa. Naši rodičia robia v jednej firme. A pretože nikto z nás nemá súrodencov a každý z nás ich chcel mať, naši rodičia sa rozhodli, že budeme všetci traja spoločne tráviť voľný čas vždy v inej domácnosti. Na striedačku. Teraz sme u Tima,“ predstavila sa Eliška.

„Ja som Dodo. A tiež som siedmak,“ povedal Dodo a viac k tomu nedodal.

„A ja som Timotej Skalnický,“ začal sa predstavovať Timo, trochu zavalitý chlapec s hnedými neposlušnými vlasmi, poriadnym chlapeckým nosom a bystrými sivými očami. „Môj otec je šéfom a zároveň manažérom stavebnej firmy, kde Eliškini rodičia pracujú ako architekti a Dodova mama je ekonómkou. Dodov otec robí stavbyvedúceho. Naši rodičia sa priatelia už od vysokej školy a snažia sa nás dobre vychovať,“ dokončil. Po chvíli uvažovania poctivo priznal: „Ale my tej ich snahe statočne a hrdinsky odolávame. Preto nám niekedy hovoria, že sme nevycválaná zberba a väčšinou dodajú, že čo len to s tým svetom bude, keď sa oni pominú...“

„Ale tomu ja nerozumiem,“ zasmial sa Dodo, ktorý bol veľmi pekným chlapcom. Mal blond vlasy, jemne rezanú chlapčenskú tvár a tmavohnedé oči.

„A teraz ste na rade vy,“ povedal Timo, keď bzučanie ubolených vesmírnych hláv prestalo.

„Ja som sa ti už predstavil,“ ujal sa slova Satelit. „Toto je Anténa, ukázal na modrého vesmírčana, toto je Motorček, tamto mladé dámy Cievka a Zvonček, ďalší je Kondenzátor a Drôtik. Sme žiaci z planéty UFF a sme tu na študijnom pobyte. Práve

sme ho úspešne skončili a vrátili sme sa k lodi, ktorú sme si tu pri prilete nechali. Chystali sme sa nastúpiť a odštartovať domov, keď prišiel tvoj otec, Timo, a nechtiac nám rozšliapal loď.“

„A kde je tá loď teraz? Chcela by som ju vidieť,“ zaujímala sa Eliška. Satelit sa na ňu skúmavo pozrel a Tima prepadla túžba priveľa rozprávať. „Pochopte - ona je najmúdrejšia z triedy. Vždy chce všetko presne vedieť, všetko preskúmať, zistiť ako to funguje a hlavne - prečo to tak funguje. Bifľoška, povedal by som, keby to nebola moja najlepšia kamarátka a nepoznal by som ju,“ vysvetľoval Timo vesmírnej spoločnosti v nezadržateľnom záchvate úprimnosti.

„Bifľoška? A to je čo?“ opýtal sa Anténa.

„Bifľoš a bifľoška sú mizeráci, ktorí sa naučia úplne všetko, čo im kážu v škole. Ale tvária sa, že toho vedia aj oveľa viac. Pravda je však taká, že nevedia. Stále sa hrabú v knihách, do všetkého vrtajú a kladú nikdy nekončiace množstvo otázok. Večne sa na vyučovaní na všetko hlásia, ale ťahák nepošlú a nenašepkajú. Sú to indivíduá, s ktorými nie je žiadna zábava, a ktorí sa nepostavili do radu, keď sa rozdával smiech, pretože ho považujú za mrhanie časom. A často to bývajú protivné žalobaby a vtierky,“ definoval bifľoštvo hosťom Timo.

Hostia od prekvapenia nedokázali prehovoriť.

„Ale ešte si Eliške nepovedal, kde je tá vaša pokazená loď,“ rozpamätal sa Timo na poslednú nezodpovedanú otázku a obrátil sa na Satelita.

„Vyparila sa,“ odpovedal prosto Satelit, „ale už za nami letí ďalšia - vyslali sme signál. A potom odídeme domov.“

„A čo dovtedy?“ bola zvedavá Eliška.

„Musíme čakať,“ povedal Motorček.

„Ale to vám bude smutno,“ prehovoril Dodo „a to ja nedovolím. Vezmeme vás k nám do školy.“

„Do našej školy?“ prekvapene sa na Doda pozreli Timo s Eliškou.

„Prečo nie?“ zamyslene odpovedal Satelit. „V škole sme ešte nikdy neboli.“

„O nič zvláštne ste neprešli,“ zavrčal Timo. Celá spoločnosť sa rozosmiala.

„Pôjdeme s vami, ak nás zoberiete. Nám aspoň ujde čas,“ plánoval Satelit. „A nemusíte mať žiadne obavy. My sa vieme aj zväčšiť. Dokážeme vyzeráť ako vy,“ dopovedal. Timo a Eliška naňho neveriacky pozerali.

„Vieme sa zväčšiť. Naozaj,“ uistovala ich Zvonček.

„Uvidíte,“ presviedčal ich veselo Drôtik.

„Len by sme potrebovali nejaký dobrý dôvod, aby sme mohli nastúpiť ako vaši spolužiaci,“ zamyslel sa Satelit.

„Tak to nechajte na mňa,“ povedal rozhodne Timo.

V tej chvíli chcel niekto otvoriť dvere na izbe. Timo vyskočil a odomkol.

„S kým sa to tu rozprávate?“ opýtal sa Timov otec. „A nerozumiem, prečo sa zamykáte?“

„Prosím ťa, s kým by sme sa mali rozprávať?“ zahováral Timo.

„Jéééj. To sú krásne modely,“ zbadal otec autíčka, priskočil k Timovej posteli, začal ich brať do rúk a obzerať si ich.

„Podťe, pustíme ich na dráhu,“ bol z modelov celý nadšený a zjavne ich chcel hneď aj vyskúšať.

„Eeee, hmm, radšej inokedy,“ zachraňovala situáciu Eliška, „musím ich už zaniest. Klárin brat sa po nich už iste zháňa,“ a rýchlo začala zbierať autíčka na kopu.

„Aspoň ti na ne idem pohľadať škatuľu od topánok,“ ľútostivo povedal pán Skalický, stále obdivne pozerajúc na autá, „nech sa ti nestratia.“

Vtom si spomenul po, čo prišiel: „Ozaj, mama vás volá na raňajky,“ povedal, keď bol už vo dverách.

Timo, Eliška a Dodo si vzdychli.

„Musíme íst jeŝt'. Hneď sa vrátíme. Počkajte tu na nás,“ povedali vesmírčanom. Autíčka zablikali – na znamenie, že to pochopili.

Po raňajkách

„Hned“ u Tima, Elišky a Doda v nedeľu znamenalo takmer dve hodiny. Dávno bolo po raňajkách a ich stále nebolo. Objavili sa, až keď odzvonili zvony na kostole dolu v dedine. To však vesmírčanov nezaujímalo, ale nerobilo im problém ticho čakať v škatuli od topánok, pretože si ešte stále liečili svoje boľavé hlavy. Pokoj a ticho si ani nestihli poriadne užiť a už sa ozvalo búchanie vchodových dverí. Nasledovala vrava, treskot, pleskot a nakoniec sa otvorili dvere na izbe.

„No, už sme tu,“ vydýchol si radostne Timo, „a ideme sa vám venovať.“ Satelit prevrátil oči k nebu - asi sa tešil. Timo pokračoval: „Mama ide variť obed a povedala, že sa jej nemáme ukazovať na oči, kým nás nezavolá.“

„To bude asi preto, že si jej minule rozbil tú starožitnú misu po jej prababičke,“ spomínal Dodo. „Vtedy na nás vrieskala, že sa na peniaze môže vykašľať, ale že tá misa mala pre ňu nevyčísliteľnú hodnotu a my sme nekultúrni a nevzdelávatelní barbari,“ a sťažka si vzdychol.

„Mňa teší, že nemusíme pomáhať. Aj preto, že ty si schopný namiesto mrkvy nastrúhať do jablák

petržlen, a kto to má potom jesť?“ kritizoval Doda Timo.

„Mal si mi povedať, že mrkva je červená a nie biela...“ zahundral Dodo.

„Ale s obedom býva veľa práce, mohli sme jej pomôcť,“ ľutovala pani Julianu Eliška.

„Ty sa tiež nemáš čím chváliť. Nasypať do polievky namiesto vegety granulovaný citrónový čaj, tiež nie je ukážkou veľkého kuchárskeho majstrovstva,“ podrazil Timo Elišku.

„Ale aká bola chutná! Celá sa zjedla! Aj ty sám si si naložil trikrát. Videla som to!“ bránila útokom svoje kuchárske umenie Eliška.

„To vieš, keď je človek hladný, zje všetko,“ vzdychol Timo, ako ľudia, čo sú ťažko skúšaní zdrvivými ranami osudu a svojimi blíznymi. „Moja veľkorysosť pri tvojich chybách nemá hraníc, Eliška. Veď vieš...“

„Ty! Jeden...!!!“ Eliška nenašla vhodné slová, a tak schmatla vankúš a hodila ho po ňom. Tomu nebolo viac treba, zobral ďalší a už aj vankúše lietali po celej izbe - tri dospievajúce deti sa bombardovali a výskali jedna radosť. Vtom sa rozleteli dvere.

„Okamžite prestaňte a poupratujete tu, lebo...“ Timova mama sa obzerala po izbe a pohľad jej nakoniec spočinul na autíčkach rozhádzaných po

posteli, „...vám zoberiem autíčka!“ V tej sekunde ostali deti ticho a vankúše boli vzorne položené na svojich miestach. Pani Juliana sa na nich s údivom pozrela, ale už nič nepovedala a odišla do kuchyne dokončiť obed.

Eliška sa vyčítavo pozrela na Tima.

„No, dobre. Máš pravdu. Som blbec,“ ospravedlňoval sa Timo a obrátil svoju pozornosť na autá.

„Musím uznať, že ste naozaj pohotoví,“ povedal vesmírčanom. Uklonili sa mu, na znak toho, že prijímajú jeho ocenenie. Potom zrazili dve postele k sebe, Timo, Eliška a Dodo sa uvelebili na krajoch postele a vesmírčanov zhromaždili do stredu. Nastal čas otázok a odpovedí.

„Tak nám už konečne povedzte niečo o sebe,“ začala Eliška.

„Pochádzame z planéty UFF,“ začal rozprávanie Motorček.

„Uffónici. Ste uffónici - cilingáči,“ zajasal Dodo.

„A kde sa nachádza planéta UFF?“ spýtala sa Eliška.

„No, vašimi dopravnými prostriedkami by si tam letela približne sedem miliónov svetelných rokov, osem svetelných mesiacov, deväť svetelných týždňov a tri svetelné dni,“ spočítala presne Cievka.

„Je veľká?“ opýtal sa Timo.

„Asi ako vaša Zem. Len o niečo málo menšia. Je celá pokrytá snehom a ľadom. Vysokými horami ľadu a snehu,“ pokračoval Motorček.

„Ako sa tam teda dá žiť? pýtala sa ďalej Eliška. „Vám to neprekáža?“

„Dá sa tam žiť. My sme tam šťastní,“ prevzal slovo Satelit, ktorý sa pri tých slovách trochu zachmúril, „naši predkovia vybudovali celé veľké mestá pod obrovskými sklenenými kupolami. Na sklá kupol svieti naše slnko a spôsobuje, že pod sklom je príjemne teplo, takže môžeme mať rastliny, dokonca aj stromy. Naše budovy sú tiež sklenené a skonštruované tak, aby zachytávali čo najviac tepla a udržali si ho.“

„Čo jedávate?“ spýtal sa Dodo, ktorému už začalo škvŕkať v bruchu.

„Nemáme problém jesť aj vašu stravu. My však na stravovanie používame rôzne druhy pást, pretože sme z kovu a naše vnútro je samý mikročip.

„Najlepšia je zelená,“ mrkol na Elišku Anténa. Timo sa naňho zamračil.

„Vy vznikáte tak, že vás vyrobia niekde v nejakej montážnej hale? Na linke?“ bola zvedavá Eliška.

„Nie. Aj my máme rodičov. Aj u nás je život a smrť. Len má inú formu,“ opäť sa usmieval Satelit.

„A školu. Školu máte?“ chcel vedieť Timo

„Áno,“ smial sa Satelit, „školy sú veru aj u nás.“

„A musíš tam sedieť a sedieť. Niežeby ti to do hlavy naliali doma a dali ti pokoj,“ skočil mu do reči Kondenzátor.

„Ako... naliali?“ bol zmätený Timo.

„No jednoducho. Všetci to poznáš. Odskrutkuješ si otvor na hlave, zasunieš si tam lieviku...“ Anténa si naozaj odskrutkoval skrutku na hlave a Timo, Dodo aj Eliška zbadali kovovú dieru, do ktorej si Anténa položil červený smaltovaný lievik s bielymi bodkami, „...a učiteľ alebo učiteľka ti tam nalejú všetko učivo, ktoré ste na hodine preberali a precvičovali.“

Eliška, Dodo a Timo priam skameneli. „Chcete povedať, že vy sa NEMUSÍTE doma NIČ učiť?!!“ s úžasom vyjachtal Timo.

„Nie. A načo? Veď nám to nalejú do hlavy,“ zopakoval pokojne Anténa.

„Ale ak chceš ísť na nejaký študijný pobyt, musíš sa vedieť učiť aj po vašom. Bez nalievania,“ vzdychol si Kondenzátor.

Timo, Eliška a Dodo si takmer jednohlasne vzdychli: „Vy sa teda máte.“

„A prečo?“ chcel vedieť Kondenzátor.

„Pretože u nás je to len klasicky,“ takmer zúrivo odpovedal Timo.

Tentokrát zmeraveli ufónici. S pochopením a takmer ľútostivo pozerali na Elišku, Tima a Doda

Slovenčina

V pondelok ráno sa zoradili sa pred riaditeľňou. Spôsobne zaklopali. Plní trémy nervózne prešľapovali. Vtom sa spoza dverí ozvalo rúzne: „Vstúpte!“ Vydesilo ich to, aj keď to čakali. A je to tu - hop alebo trop. Timo pohľadom rýchlo skontroloval „nových žiakov“. Uffónikovia, pardon, cilingáči, pokojne a disciplinovane stáli a ani sa nepohli.

„Sladká, blažená nevedomosť“ pomyslel si s nervami napnutými do prasknutia a stlačil kľučku na dverách. Dvere sa otvorili a oni vstúpili k riaditeľovi školy. Timo sa zhlboka nadýchol a spustil: „Brý deň, pán riaditeľ! Ocino necháva pozdravovať. Prišla k nám na študijný pobyt návšteva z ďalekého Nórska. Perfektne rozumejú po slovensky, a či by mohli pár týždňov chodiť k nám do triedy. Potrebné doklady týchto nových donesie osobne, keď sa niekedy za Vami zastaví...“ vysypal zo seba.

„V poriadku Timo,“ vstal od počítača riaditeľ. „Tak sa na nich pozrime,“ povedal a letmo si prezrel návštevu z ďalekého Nórska, ktorá prišla na študijný pobyt. Po riaditeľsky sa im prihovril: „Vitajte teda

u nás na Slovensku a cítte sa tu ako doma. Ja sa vám teraz nemôžem veľa venovať, ale Timo ma určite rád zastúpi.“ Povedala hlava školy a znovu si zasadol k počítaču ovešanému množstvom USB kľúčov. Skupina z Nórska aj s Timom sa presunula ku dverám a chystala sa odísť. Vtom sa však riaditeľ otočil na svojej riaditeľskej stoličke, znovu si zamyslene premýšľal celú skupinu a opýtal sa: „Timo, a nie sú títo naši Nóri nejakí kovovo svietiaci?“ A opäť si začal podozrievavo premeriavať nových žiakov.

„To viete, pán riaditeľ, nová techno móda. Priamo zo západu...“ vychrlil zo seba Timo.

Riaditeľ sa chápavo zasmial: „Je mi to jasné. Rozumiem. Za mojich mladých čias sme tiež nosili všeličo, čo pohoršovalo dospelých. Cha, cha,“ a pohodlne sa oprel v riaditeľskej stoličke.

„A tiež ste boli z vysoko odolného kovu a s veľkou dierou v hlave...“, dodal v duchu Timo a úctivo sa začal lúčiť. „Tak mi už ideme, pán riaditeľ, aby sa pani učiteľka Slaninová veľmi nehnevala. To viete, polovica hodiny slovenského jazyka je už fuč...“

„Len choďte, moji zlatí, a povedzte jej, že to som vás zdržal ja. Cha, cha,“ rozlúčil sa s nimi riaditeľ a